

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Jursíka a soudkyní JUDr. Ivety Jiříkové a Mgr. Ing. Martiny Lacinové ve věci

žalobkyně: **Česká republika - Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje**, se sídlem Lannova 193/26, 370 74 České Budějovice,

proti

žalované: [redacted], narozená [redacted],
bytem [redacted],
zastoupené advokátem JUDr. Josefem Kešnerem, se sídlem
Na Vyhlídce 74/13, Praha,

za účasti vedlejšího

účastníka na straně žalované: **Allianz pojišťovna, a.s.**, IČ: 47115971, se sídlem Ke Štvanici 656/3, Praha

pro 1 177 968 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalované a vedlejšího účastníka na straně žalované proti mezitímnímu rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 16.9.2020, č.j. 30C 390/2016-344,

takto:

Mezitímní rozsudek soudu prvního stupně **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně požaduje po žalované zaplacení částky 1 177 968 Kč s příslušenstvím, jako regresní náhrady za to, že tutéž částku vyplatila poškozenému [redacted] jako náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od července 2014 do června 2016, neboť ztráta na služebním příjmu poškozeného je důsledkem poškození jeho zdraví, které vzniklo při dopravní nehodě dne 28.3.2003, kterou zavinila žalovaná. Do řízení vstoupil jako vedlejší účastník na straně žalované pojistitel žalované z pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, které žalovaná použila při této nehodě.
2. V první fázi tohoto řízení se soudy zabývaly otázkou, zda žalobkyně má takový regresní nárok vzhledem k absenci příslušné úpravy v zákoně č. 361/2003 Sb. o služebním poměru, na rozdíl od předchozí právní úpravy služebního poměru, či oproti úpravě regresního nároku v případě vojáků. Tato otázka byla pro soudy prvního a druhého stupně závazně vyřešena rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 14.5.2018, č.j. 25 Cdo 5551/2017-168, a to tak, že žalobkyně může požadovat předmětný regresní nárok podle § 2917 občanského zákoníku.
3. Okresní soud se v dalším řízení zabýval zejména otázkou příčinné souvislosti mezi poškozením zdraví, které utrpěl poškozený při předmětné nehodě, a nepříznivým zdravotním stavem, který zapříčinil jednak propuštění poškozeného ze služebního poměru a následně ztrátu na výdělku

oproti výdělků ve služebním poměru. K této otázce nechal vypracovat znalecký posudek znalce MUDr. Milana Richtra, CSc., znalce z oboru zdravotnictví, odvětví ortopedie, pracovní úrazy a nemoci z povolání. Tento soudní znalec dospěl k jednoznačnému závěru, že zdravotní potíže, pro které byl poškozený propuštěn ze služebního poměru, jsou stoprocentně v příčinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 28.3.2003. Okresní soud následně z podnětu žalobkyně vydal mezitímní rozsudek, kterým rozhodl o oprávněnosti uplatněného nároku co do základu s tím, že o výši nároku a o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozsudku. Okresní soud uzavřel, že žalovaná odpovídá za škodu, kterou způsobila poškozenému při předmětné dopravní nehodě podle § 420 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., když žalovaná se dopustila porušení právní povinnosti, jak vyplývá z protokolu o dopravní nehodě, má za prokázaný vznik škody (vznik služebního úrazu u poškozeného a jeho zdravotní následky), taktéž příčinnou souvislost mezi porušením právní povinnosti žalovanou a vznikem této škody (jak vyplývá zejména ze znaleckého posudku MUDr. Richtra i z dalších listinných důkazů, a to lékařských zpráv apod.) i zavinění žalované ve formě nedbalosti. Znalecký posudek MUDr. Richtra považuje za přesvědčivý. K námitce strany žalované, že došlo k přerušení příčinné souvislosti tím, že poškozený nevyužil možnosti absolvovat výměnu kyčelního kloubu, přičemž by v takovém případě s největší pravděpodobností neměl žádné následky a omezení, tedy by mohl vykonávat bez jakýchkoliv problémů svou práci na původní pracovní pozici, okresní soud poukázal na vyjádření znalce, že „lékař neoperuje nález, ale potíže pacienta“, a dále že rozhodování o náhradě kyčelního kloubu určují potíže pacienta, který se sám rozhoduje a lékař má jen doporučující pozici. Okresní soud uzavírá, že v této věci jsou rozhodující subjektivní potíže pacienta a jeho rozhodnutí, zda takovou operaci podstoupí. Taková operace doposud nebyla lékaři shledána jako nutná. Poukazuje na to, že taková operace je zásadním zásahem do tělesné integrity člověka. Poškozeného tedy nelze k operaci nutit a nelze konstatovat, že by si poškozený neabsolvováním takové operace způsobil zdravotní problémy v roce 2014 sám a žalovaná by za to již neměla odpovídat. Nelze uzavřít, že by poškozený svou léčbu zanedbal. K námitce strany žalované o chybné klasifikaci zdravotního stavu poškozeného v lékařském posudku, který se následně stal podkladem pro propuštění poškozeného ze služebního poměru, okresní soud uvedl, že vydání lékařského posudku lékařskou komisí je odbornou záležitostí, kterou nemůže soud v rámci tohoto řízení přezkoumávat. Zároveň dodává, že závěr znalecké komise považuje za odpovídající vzhledem k výsledku znaleckého zkoumání v tomto řízení. Okresní soud také neshledal důvodnou námitku strany žalované, že žalobkyně mohla poškozeného zaměstnat na obdobné pozici s poukazem na to, že poškozený pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost obecně k výkonu služby jako takové a z tohoto důvodu nemohl být zaměstnán na stejné služební pozici, která musí být vykonávána ve služebním poměru. Poškozený jako civilní zaměstnanec by nemohl vykonávat pozici kancléře, nebyl by ani stejně odměňován a i další pracovněprávní podmínky by byly zcela odlišné. V důsledku úrazu tedy poškozenému vznikla v rozhodném období ztráta na příjmu, která mu byla žalobkyní důvodně vyplacena. Okresní soud se bude teprve v rámci stanovení výše regresního nároku zabývat i námitkou, zda výdělkové schopnosti poškozeného v předmětném období klesly na úroveň 10 000 Kč měsíčně.

4. Proti mezitímnímu rozsudku podala odvolání žalovaná, navrhuje, aby odvolací soud konstatoval, že právní základ nároku není dán. Poukazuje na závěr znalce MUDr. Richtra, že ke dni propuštění poškozeného ze služebního poměru tento byl informován o svém zdravotním stavu a byla mu známa skutečnost, že existuje reálná možnost naprosté nápravy zdravotního stavu, a to operací totální endoprotézy. Ze závěru znalce vyplývá, že touto operací by došlo k úplnému zhojení všech problémů a poškozený by mohl zůstat na své původní pozici. Žalovaná proto trvá na své již vznesené námitce, že příčinou zhoršení zdravotního stavu poškozeného a jeho propuštění ze služebního poměru, nebyla jí zaviněná nehoda, ale rozhodnutí poškozeného takovou operaci nepodstoupit. Dále poukazuje na vyjádření znalce, že se jedná o naprosto běžnou operaci s velmi malým rizikem nebezpečnosti a některé z těchto operací se provádějí za částečné anestezie. Závěry okresního soudu v této otázce žalovaná považuje za nesprávné a neodůvodněné a žalované nemůže jít k tíži skutečnost, že poškozený si dobrovolně vybral zhoršení svého zdravotního stavu, i když

byl informován o možnosti operačního zákroku a možnosti celkového vyléčení zdravotního stavu.

5. Proti mezitímnímu rozsudku dále podal odvolání vedlejší účastník na straně žalované a navrhuje, aby odvolací soud konstatoval, že právní základ nároku není dán a žalobu zamítl. Uplatňuje stejnou argumentaci, jako žalovaná ve výše uvedeném odvolání, rozhodnutí poškozeného neabsolvovat operaci spočívající v kloubní náhradě považuje za přerušení příčinné souvislosti, když příčinou propuštění poškozeného ze služebního poměru totiž nebyl původní úraz při nehodě, ale toto jeho rozhodnutí, které vedlejší účastník považuje za nedostatečnou léčbu následků úrazu. Vedlejší účastník dále trvá na své námitce o chybné klasifikaci zdravotní způsobilosti poškozeného při lékařské prohlídce vydání lékařského posudku, na základě kterého byl poškozený propuštěn ze služebního poměru, a to vzhledem k závěru znalce MUDr. Richtra, že potíže poškozeného existující ke dni této lékařské prohlídky by byly zcela odstraněny náhradou kyčelního kloubu, pak by zdravotní stav poškozeného měl být hodnocen písmenem C. V řízení nebylo objasněno, proč byla komisí zvolena klasifikace D a soud prvního stupně nepřihlédl k tomu, že pokud by byl poškozený řádně léčen, tedy podstoupil spornou operaci, musela by být jeho zdravotní kvalifikace hodnocena písmenem C.
6. Podle § 100 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, bezpečnostní sbor odpovídá příslušníkovi za škodu způsobenou služebním úrazem.
7. Podle § 103 odst. 1 téhož zákona, náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě se poskytuje po dobu trvání služebního poměru nebo v případě, že služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. Po skončení služebního poměru však náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě nenáleží, jestliže příslušník není výdělečně činný, ani nepobírá invalidní důchod nebo není evidován v evidenci uchazečů o zaměstnání. Podle odstavce 2 téhož ustanovení, náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě se příslušníkovi poskytuje ve výši, která se spolu se služebním příjmem nebo jiným výdělkem po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání, popřípadě s invalidním důchodem poskytovaným z téhož důvodu nebo podporou v nezaměstnanosti anebo podporou při rekvalifikaci rovná průměrnému služebnímu příjmu před vznikem škody. Za dosahovaný výdělek se považuje výdělek alespoň ve výši minimální mzdy stanovené zvláštním právním předpisem, z minimální mzdy se vychází též v případě, že skončila výplata podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci z důvodů uplynutí doby, po kterou se podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci poskytuje.
8. Podle § 441 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. byla-li škoda způsobena také zaviněním poškozeného, nese škodu poměrně; byla-li škoda způsobena výlučně jeho zaviněním, nese ji sám.
9. Podle § 2918 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. vznikla-li škoda nebo zvětšila-li se také následkem okolností, které se přičítají poškozenému, povinnost škůdce nahradit škodu, se poměrně sníží. Podílejí-li se však okolnosti, které jdou k tíži jedné či druhé strany, na škodě jen zanedbatelným způsobem, škoda se nedělí.
10. Odvolací soud se neztotožňuje se závěrem okresního soudu, že současná fáze řízení (dostatečná skutková tvrzení strany žalující i zjištěný skutkový stav věci) umožňují ve věci vydat mezitímní rozsudek. Soud rozhoduje mezitímním rozsudkem o základu věci, jímž se rozumí posouzení všech otázek, které vyplývají z uplatněného nároku s výjimkou okolností, které se týkají jen výše nároku, nikoli jen o dílčí sporné otázce, týkající se uplatněného žalobního návrhu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1851/2002). Jestliže předmětem tohoto řízení je regresní nárok, k vydání mezitímního rozsudku musí mít okresní soud splněny nejenom podmínky uplatnitelnosti regresního nároku, ale také podmínky vzniku nároku, který má být regresem hrazen (v daném případě nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě).
11. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem okresního soudu, že znalecký posudek MUDr. Milana Richtra je posudkem správným a přesvědčivým, kterým byla prokázána příčinná souvislosti mezi

zdravotními potížemi poškozeného, pro které byl propuštěn ze služebního poměru, a předchozím služebním úrazem ze dne 28.3.2003.

12. Ačkoliv mezi účastníky není sporu o existenci porušení právní povinnosti žalovanou při dopravní nehodě, nepostačuje pouhé konstatování existence tohoto pojmového znaku nároku a pouhý odkaz na listinný důkaz. Okresní soud by měl minimálně uvést, jakým konkrétním jednáním žalovaná porušila právní povinnost a porušenou právní povinnost identifikovat odkazem na příslušné právní ustanovení.
13. Okresní soud však činí zásadní pochybení, když nesprávně identifikuje další ze znaků odpovědnostního nároku, když (v odstavci 84. odůvodnění) za škodu považuje úraz poškozeného a jeho zdravotní následky. Služební úraz a jeho zdravotní následky jsou skutkovou okolností, která může zakládat právní nárok. Škodou se obecně rozumí újma v majetkové sféře poškozeného, která je objektivně vyjádřitelná v penězích. Jestliže předmětem tohoto řízení je regres vyplacené náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, škoda v daném případě představuje ztrátu na služebním příjmu. Odvolací soud dále nemůže souhlasit se závěrem okresního soudu uvedeným v závěru odstavce 88 odůvodnění, že ztráta na služebním příjmu poškozeného vznikla a existuje pouze v důsledku propuštění poškozeného ze služebního poměru. Pojmovým znakem nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, obdobně jako v případě náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti jak podle občanského zákoníku, tak zákoníku práce, je že k této ztrátě na příjmu dojde v důsledku objektivního snížení výdělkových schopností poškozeného, která musí být v příčinné souvislosti se škodnou událostí (zde služebním úrazem). Nepostačuje, že poškozený má nižší příjem (např. ze subjektivních důvodů - jeho rozhodnutí pracovat méně či v méně náročné pozici). Jak vyplývá z citovaného § 100 odst. 1 zákona o služebním poměru, škodu představuje pouze důsledek služebního úrazu. Tedy nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě ve smyslu § 103 zákona o služebním poměru vzniká tehdy, pokud dojde k objektivnímu snížení výdělkových schopností poškozeného, které je zcela či zčásti důsledkem služebního úrazu. Za splnění stejných podmínek může být vyhověno regresnímu nároku na náhradu toho, co bylo vyplaceno na náhradě podle § 103. Právní názor okresního soudu, že existenci regresního nároku lze vyvodit pouze z toho, že u poškozeného došlo ke snížení výdělku poté, co byl propuštěn ze služebního poměru, není správný. V tomto řízení musí žalobkyně jako strana, která má v tomto ohledu břemeno tvrzení i důkazní břemeno, tvrdit a prokázat, že u poškozeného došlo v důsledku služebního úrazu k objektivnímu poklesu výdělkových schopností, tedy situaci, kdy v důsledku zhoršení zdravotního stavu způsobeného služebním úrazem nemůže vzhledem ke své kvalifikaci a pracovním zkušenostem dosáhnout v jiném (civilním) zaměstnání stejného či vyššího výdělku. Strana žalující v tomto smyslu dosud nepřišla s konkrétními skutkovými tvrzeními či důkazními návrhy a nebyla k tomu ani okresním soudem vedena. Naopak strana žalovaná výslovně rozporuje závěr žalobkyně o výdělkových schopnostech poškozeného, které vedly k přiznání a vyplacení náhrady podle § 103 služebního zákona (dále viz závěr znalce MUDr. Richtra o schopnosti poškozeného vykonávat kancelářskou práci bez omezení). Není proto správný závěr okresního soudu, že je namístě zabývat se výdělkovými schopnostmi poškozeného až v další fázi řízení, neboť tato otázka je významná pouze pro stanovení výše nároku. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že otázka poklesu výdělkových schopností poškozeného jako důsledku služebního úrazu je nezbytným znakem vzniku a existence samotného nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, nikoliv pouze otázky výše takové náhrady, potažmo výše regresu.
14. Odvolací soud také nemůže souhlasit s nijak blíže neodůvodněným závěrem, že soudy v tomto řízení nejsou oprávněny přezkoumávat správnost a výsledek lékařského posudku ze dne 24.6.2014, kterým byl zdravotní stav poškozeného klasifikován stupněm D, tedy že poškozený pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby. Čím je soud v občanském soudním řízení vázán a co nemůže přezkoumávat, stanoví jednoznačně § 135 o.s.ř. a tím je rozhodnutím o tom,

že byl spáchán trestný čin, přešupek nebo jiný správní delikt a kdo jej spáchal a dále rozhodnutím o osobním stavu. „Jestliže rozhodnutí o občanskoprávním, obchodněprávním nebo jiném civilním nároku závisí na posouzení otázky, která zasahuje např. do oboru trestního práva, a je tedy jinak věcí trestní pravomoci soudu, je oprávněn tuto otázku posoudit i civilní soud; v rámci zjišťování skutkového stavu věci, je civilní soud oprávněn zjistit a posoudit celý skutkový základ uplatňovaného nároku, a to i když tento základ z hlediska právního posouzení skutkových okolností zasahuje do oboru trestního nebo správního práva. Oprávnění civilního soudu vyvodit občanskoprávní, obchodněprávní, pracovněprávní či jiné podle hmotného práva významné důsledky určité skutečnosti (skutkového děje) není tedy nikterak omezeno, byť by skutkový děj např. naplňoval skutkovou podstatu trestného činu nebo správního deliktu“ (viz komentář k § 135 v publikaci: Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I., II. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2009, 1600 s.). Povahou lékařského posudku ve vztahu ke služebnímu poměru se zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 7 As 137/2016, když uvedl, že „lékařské posudky podle § 79 odst. 1 zákona o služebním poměru, nejsou rozhodnutími, neboť nezakládají, nemění, neruší, ani závazně neurčují práva nebo povinnosti dotčených osob. Jde o posouzení zdravotního stavu, obsahem posudku jsou skutková zjištění a související úvahy lékařského charakteru (tento názor byl vysloven v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 4Ads 81/2015-125). Ačkoliv byl uvedený závěr vysloven za účinnosti zákona č. 20/1966 Sb., nicméně lze jej plně vztáhnout i na lékařské posudky vydané podle zákona č. 373/2011 Sb. Lékařský posudek tedy představuje pouhý podklad, nikoliv samostatné rozhodnutí. Není naopak sporu o tom, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je pravomocným rozhodnutím podle § 181 odst. 1 zákona o služebním poměru, kterým jsou správní orgány vázány.“ Citovaná judikatura tedy hodnotí povahu a závaznost lékařských posudků vydaných provozovatelem pracovně lékařských služeb v režimu služebního poměru shodně, jako Nejvyšší soud pro oblast pracovního práva (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1804/2015 publikované pod R 42/2017).

15. Z výše uvedeného je zřejmé, že předmětný lékařský posudek ze dne 24.6.2014 není závazným ani nepřezkoumatelným aktem či rozhodnutím. Navazující rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru sice je správním rozhodnutím závazným pro správní orgány, nikoliv však pro soud v občanském soudním řízení (srov. § 135 o.s.ř.). Protože tento lékařský posudek je odborným posouzením obsahujícím skutková zjištění a související úvahy lékařského charakteru, nemůže jej přezkoumávat soud vlastními úvahami, ale například za pomoci znalce z oboru zdravotnictví, odvětví pracovní úrazy a nemoci z povolání. Znalce z tohoto oboru okresní soud v tomto řízení ustanovil, tento soudní znalec se dokonce ke správnosti tohoto lékařského posudku vyjadřoval („Potíže uváděné v návrhu na provedení přezkumného řízení (...) mimo jakoukoliv pochybnost byly důvodem k určení zdravotní nezpůsobilosti k výkonu služby“ - viz znalecký posudek MUDr. Milana Richtra str. 17 odst. 1). Okresní soud v této souvislosti tento závěr znalce nezmiňuje, naopak nepřipadně vede své úvahy o odborné otázce na základě obsahu posudku vztahujících se k jiným otázkám. Nutno však upozornit, že výše uvedený výrok znalce je podmíněný, a to zjištěním a ověřením, zda poškozený v době přezkumu tímto lékařským posudkem trpěl potížemi uváděnými v návrhu na provedení přezkumného řízení. Potvrzení uvedeného výroku znalce je tedy otázkou dokazování a náležitého zjištění skutkového stavu věci. Z mezitímního rozsudku okresního soudu však takový skutkový závěr nevyplývá.
16. Odvolací soud souhlasí se závěrem Okresního soudu, že ve skutečnosti, že poškozený nevyužil možnosti operativní výměny kyčelního kloubu za umělou náhradu, nelze spatřovat přerušení příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a propuštěním poškozeného ze služebního poměru nebo poklesem jeho výdělkových schopností. Konstantní soudní judikatura přerušení příčinné souvislosti definuje jako případ, kdy nová skutková okolnost působí jako výlučná a samostatná příčina, která způsobila následek bez ohledu na jiné okolnosti. Okolnost, jež přerušuje příčinnou souvislost, musí totiž působit jako samostatná příčina, nikoliv když k původní příčině přistouplila další skutečnost, která spolupůsobí při vzniku následku. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.

zn. 25 Cdo 1457/2008). I v případě, že nějaká další skutečnost spolupůsobila či mohla přispět ke vzniku škody, příčinná souvislost mezi škodnou událostí a způsobenou škodou se nepřerušuje, pokud tato původní škodná událost zůstává tou skutečností, bez níž by k následku nedošlo. V úvahu pak přichází společná odpovědnost za tutéž škodu. K přerušení příčinné souvislosti dochází jen za situace, že nová okolnost působila jako výlučná a samostatná příčina, která způsobila vznik škody bez ohledu na původní škodnou událost (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 4841/2009). Strana žalovaná poukazuje na rozhodnutí poškozeného nepodstoupit tuto operaci, ačkoliv by mohla s velkou mírou pravděpodobnosti znamenat úplné vyléčení poškozeného a považuje ho za okolnost, která má způsobit sama následnou škodu spočívající v poklesu výdělku poškozeného v důsledku propuštění ze služebního poměru. Toto kritizované rozhodnutí poškozeného však neznamená přerušení příčinné souvislosti, neboť bez služebního úrazu z roku 2003 by nedošlo k nepříznivému zdravotního stavu poškozeného v roce 2014 a následným důsledkům (viz závěr znalce MUDr. Richtra). Toto rozhodnutí poškozeného neabsolvovat operaci však může být posuzováno jako „spoluzavinění poškozeného“, nebo přesněji podíl chování poškozeného na způsobení škody. (viz § 441 obč. zák. nebo § 2918 o.z.). Soudní judikatura současně dospěla k závěru, že vyřešení této otázky, tedy případného spoluzavinění poškozeného, tedy podíl chování poškozeného na vzniku škody, je nutnou podmínkou pro vydání mezitímního rozsudku (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1851/2002 nebo sp. zn. 25 Cdo 3287/2019).

17. Je tedy třeba, aby se okresní soud, pokud dojde k závěru o účelnosti vydání nového mezitímního rozsudku, vždy však pro účely rozhodnutí ve věci samé, zabýval tímto kritizovaným rozhodnutím poškozeného, jako možným spoluzaviněním poškozeného ve smyslu § 441 obč. zák. nebo jako podílem chování poškozeného na způsobení škody ve smyslu § 2918 o.z. Okresní soud se touto otázkou zabýval v mezitímním rozsudku pouze ve vztahu ke zproštění odpovědnosti žalované, a to pouze – nesprávně – z hlediska subjektivního rozhodování poškozeného. Odvolací soud sice souhlasí s názorem okresního soudu, že poškozený v postavení pacienta má brát v úvahu při rozhodování o tom, zda podstoupí či nepodstoupí operativní výměnu kyčelního kloubu za náhradu, své subjektivní potřeby a zvažovat rizika takového zákroku, nikoliv brát v úvahu finanční zájmy pojistitele svého škůdce. Tento závěr ani obdobný závěr, že v odmítnutí této operace nelze shledávat zanedbání léčby, nejsou však pro posouzení této otázky podstatné. Subjektivní zavinění na straně poškozeného totiž není zásadně rozhodující. Soudní judikatura k této otázce totiž uvádí: „Spoluzavinění poškozeného znamená, že jeho jednání bylo buď hlavní a bezprostřední příčinou vzniku jeho škody nebo bylo jednou z příčin jejího vzniku. I když zákon hovoří o spoluzavinění, není forma zavinění (úmysl, nedbalost) podstatná, přičemž nemusí jít ani o porušení právní povinnosti na straně poškozeného; ve smyslu zásady casum sentit dominus poškozený dokonce nese i následky náhody, která jej postihla. V rozsahu, v jakém se na vzniku škody podílelo jednání poškozeného, popřípadě náhoda, která se mu přihodila, je vyloučena odpovědnost škůdce, což platí jak pro odpovědnost spočívající na zásadě presumovaného zavinění, tak i v případě objektivní odpovědnosti. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 431/2008, sp. zn. 25 Cdo 3434/2009 a jiné, totéž v režimu současné právní úpravy rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 3287/2019). Z uvedeného je zřejmé, že je třeba hodnotit žalovanou stranou kritizované rozhodnutí poškozeného nepodstoupit operaci, nikoliv z hlediska subjektivního rozhodování či subjektivního zavinění poškozeného, ale z hlediska objektivního, a to zda takové rozhodnutí objektivně spolupůsobilo či mohlo přispět ke vzniku škody, či (jak na to poukazuje strana žalovaná) mohlo odlišné rozhodnutí poškozeného vznik určité škody zcela odvrátit. Takový závěr je třeba činit pro celé období, za které je regres požadován.
18. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem okresního soudu, že námitka vedlejšího účastníka, že bylo možno poškozeného zaměstnat na obdobné pozici žalobkyní, je nedůvodná. Z hlediska výše popsaných podstatných znaků vzniku nároku podle § 103 zákona o služebním poměru je rozhodné, zda služební úraz způsobil či spolupůsobil propuštění poškozeného ze služebního poměru a

současně následný pokles výdělkových schopností. V řízení bylo zjištěno, že dosavadní pracovní zařazení poškozeného na pozici vedoucího kanceláře ředitele je možné vykonávat výhradně ve služebním poměru. Je tedy zcela nerozhodné, zda poškozeného po jeho propuštění ze služebního poměru zaměstnala žalobkyně jako civilního pracovníka, nebo zda byl zaměstnán jakýmkoliv jiným zaměstnavatelem, podstatné je, zda v důsledku služebního úrazu došlo či nedošlo k poklesu výdělkových schopností poškozeného.

19. Jestliže odvolací soud dospěl k závěru, že mezitímní rozsudek byl vydán předčasně, pak tento rozsudek trpí vadou, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a za odvolacího řízení nemůže být zjednána náprava (viz § 213b odst. 2 o.s.ř., a to nepřípustnost doplňování tvrzení a důkazů v odvolacím řízení v důsledku odlišného právního názoru odvolacího soudu). Napadený mezitímní rozsudek proto musel být zrušen podle § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř., když odvolací soud tak učinil bez nařízení odvolacího jednání v souladu s § 214 odst. 2 písm. d) o.s.ř.
20. O nákladech tohoto odvolacího řízení rozhodne okresní soud ve smyslu § 224 odst. 3 o.s.ř. v konečném rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. k) o.s.ř.).

České Budějovice 3. února 2021

Mgr. Jan Jursík v.r.
předseda senátu